

af vor Handelsflaade seiler uden virkeligt Udbytte, ja endog med stort Tab, og dette gjælder navnlig for Seilskibenes Vedkommende. Det er Forhold, som jeg er meget nøie kjendt med, og jeg veed, at der er overordentlig mange Menneſter, som ere beſkjæftigede paa denne Maade, og ſtore Kapitaler, der have en overmaade ringe Fortjeneste, ja i mange Tilfælde ſlet ingen. Som Følge af diſſe meget uheldige Forhold, der ere fremkomne i de ſidſte 5—6 Aar, er der et levende Ønſte hos den ſøfarende Befolkning om, at Konſulatgebyrerne maa blive nedſatte til det mindſt Mulige, og det ſaa meget mere, ſom Skibsrunderne og Forerne ikke er kjende, at de have nogen væſentlig Nytte af de danſke Konſuler i Udlandet. Den Hjælp, ſom de i fremmede Havne trænge til, ydes dem ſom Regel ikke af Konſulerne, men af Mæglere. I de betydeligere Havne er det gjerne danſke Folk, ſom fungere der ſom Mæglere og ere kjendte med det vedkommende Lands Inſtitutioner og Lovgivning, og det er da navnlig til dem, man henvender ſig, naar der opſtaar Trang til Hjælp. I Reglen vil man ſikkert ſaae det Svar af danſke Skibsførere, at de hellere ville være helt fri for Konſulerne end have den Uleilighed, naar de komme i Havn at gaa til dem, og naar de ſtulle ſeile igjen hente deres Papirer hos dem, og ſaa oven i Kjøbet betale Penge derfor. Selvfølgelig maa man være taknemlig for den Medſættelse, ſom Lovforſlaget foreslaar, men jeg vil meget haabe, at det vil blive taget under Overveieſe, om man ikke, ſelv om man bibeholdt den nuværende Ordning af Konſulatvæſenet paa flere Pladſer, kunde komme til en ſtørre Medſættelse. Jeg kan nemlig ikke ſkjønne, at det er tilſtrækkeligt, at vi blive ſtillede lige med Sverige og Norge, for den danſke Skibsfart konkurrerer jo ikke alene med den ſvenſke og norſke, men ogsaa med den tyſke og engeliſke, og det er oplyſt allerede af en æret foregaaende Taler, at baade de engeliſke og tyſke Konſulatgebyrer ere betydelig lavere, ja indtil en Hjerdepart af de danſke, og det synes derfor, ſærlig da der hos de Skibſfolk, der ſtulle erlægge Afgifterne, ikke er nogen Erkjendſe af, at de have Nytte af Inſtitutionen, rimeligt, at de ikke bør betale mere end høiſt nødvendigt. Men forøvrigt vil jeg gjøre opmærksom paa, at vore Skibe, navnlig Seilskibene, heller ikke blive ſtillede ſaa gunſtig ſom de ſvenſke. Nu er Trafiken for de danſke Seilskibe jo for en ſtor Del den, at de ſeile ned til Øſterſøen til en ruſſiſk eller ſpenſk Havn, indtage en Ladning der, og ſeile til en engeliſk, franſk eller ſpaniſk Havn, hvor de løſe, og de gaa ſaa til en

anden engeliſk Havn, for at tage Kul hjem. Følgen deraf vil blive, at da de ſtulle betale 5 Ore pr. Ton i Konſulatgebyr for hver Gang de lade eller løſe, ville de komme til at betale 3 Gange paa hver Reife. Det er nemlig hyppigt, at de ikke løſe og lade i ſamme Havn, og den Fordel, de alſaa ſtulde have lige overfor ſvenſke Skibe, kommer dem i Virkeligheden ikke til Gode. Naar ſaaledes et danſt Seilskib paa et Par Hundrede Tons gaar til Øſterſøen og indtager en Ladning Træ, derfra gaar til en franſk Havn, hvor det løſer, og endelig til en engeliſk Havn, hvor det indtager en Ladning Kul, maa det 3 Gange betale Konſulatgebyr, 30 Kr. for hver Reife. Beſtemmelsen i Uſſnit 2 af § 1, at, naar et Skib i et Aar har erlagt Konſulatgebyr i en Havn, ſom tilſammen udgjør 30 Ore pr. Ton, er det fritaget for at erlægge yderligere Konſulatgebyr i ſamme Havn, vil i Reglen ikke komme Seilskibe til Gode, i hvert Fald kun i meget ringe Grad. Det er bekjendt nok, at Seilskibe ikke have faſte Ruter, de have ikke ſamme Fart altid, men de vegle i Mærets Løb mellem mange forſkjellige Havne for at lade og løſe, og de ville alſaa dog komme til at betale fulde Gebyrer hele Mæret, og det Gebyrer, der ikke ere ſaa lidt trykkende, og ſom Skibsførerne ikke ſe paa med Fornøielſe. Jeg vilde meget ønſte, at den Tanke kunde realiseres, ſom kom frem fra den ærede 7de Lands-thingſmand for 1ſte Kredſ (H. Hanſen) om en anden Ordning af Konſulatafgifterne, ſaaledes at danſke Konſuler, der have virkelige Indtægter af deres Virksomhed ſom Konſuler, bleve lønede af Staten, og at man ſaa f. Ex. her hjemme, hver Gang et danſt Skib udfarede til Udlandet, optrævede en moderat Afgift, hvormed denne Løn til Konſulerne dækkedes. Det kan vel ogsaa være et Spørgſmaal, om det er nødvendigt at have Konſuler i de mange Smaahavne i England, ved den franſke Kanal o. ſ. v., hvor der kun kommer ganſte ſaa Skibe, og om man ikke kunde tænke ſig den Ordning, at den danſke Stat anſatte og lønede Konſuler, ſom havde et ſtørre Diſtrikt, og at de danſke Skibe ſaa, hver Gang de udfarede til Udlandet eller naar de forſte Gang gif, erlagde en moderat Afgift, hvormed diſſe Folk lønedeſ. Poſtforbindelſen og i det Hele taget Perſonforbindelſen er jo overalt i Europa ſaa let at i alle Tilfælde, hvor et danſt Skib trænger til en Konſuls Hjælp, vil Skibsføreren let kunne erhverve den, enten ved at reiſe til ham eller ved at ſtrive eller telegraferere til ham. Jeg tror ikke, at den Afgift, ſom Skibene nu yde til de danſke Konſuler, paa nogen Maade kommer dem til Nytte i ſamme